

ערכה של תנועת נוער/ הוב אלישע אנינו

מי לא שמע את הוריו גוערים בו בנוסח: "אנא, אל תהיה ילד". משנתבגר קצת, משתנה נוסח הנזיפה: "אל תהיה נער!", ויותר מאוחר: "אתה עדיין מתלהב כמו חניך בתנועת נוער", ובהמשך: "אתה יותר מדי אידיאליסט, תפסיק לחשוב כמו מדריך בתנועה", ולבסוף: "פלוגי הוא קומונר בדם, מתי הוא ישתחרר מזה?". מאוסף התגובות הנ"ל היה ניתן להסיק שפרק החיים המורכב מהשלבים "נער/חניך/מדריך/קומונר" הוא תקופה שראוי להשתחרר ממנה כמה שיותר מהר על מנת להצטרף לעולמם המפוכח של המבוגרים היודעים לרסן את התלהבותם ואפילו להשביתה. האמנם?! האמנם תנועת נוער הוא ערך ילדותי חולף?

בפתח פרשת "חיי שרה" נאמר: "ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים, שני חיי שרה". על החזרות על הביטוי "שנה" (בעברית מקובל לומר: "מאה עשרים ושבע שנה") דרשו חז"ל (בר"ר נח א): בת מאה כבת עשרים, ובת עשרים כבת שבע. חיי שרה כולם שווים לטובה". ותמהו רבים על דרשה זו, האמנם מכובד להתבטא כלפי שרה אימנו בזקנותה שהיא כמו ילדה בת שבע, אין לך עלבון גדול מזה?!

התשובה (על פי מאמרי הרא"ה עמ' 230) היא שחז"ל רצו ללמדנו כלל גדול: להיות בן שבע, להיות ילד, זה דבר נשגב, והלוואי שהמבוגרים היו ממשיכים להיות ילדים. מדוע? כיון שהילד הוא תמים, הוא ישר, הוא לעיתים שובב אבל יש לו "נשמה טובה". הזקנה איננה צריכה למחוק את הילדות אלא לשמר אותה ולהגן על תמימותה מפני קשיי החיים שמצויים לרוב בעולמם של המבוגרים. חובתו של האדם היא להיות בעל "נשמה טובה" כל ימיו. כזו היתה שרה אימנו – בת מאה כבת שבע!

וכך התבטא הראי"ה קוק: "זאת היא חובתנו, לשמור בכל עוז את תומת (=התום של) הילדות וטהרתה והעבירה לאיטה עם כל זוהרה ונקיונה אל תקופת הגדלות, באופן שהגדלות רק תעניק לה את העוז והגבורה החסרים לה - גבורת הגוף וגבורת הרוח, אבל לא תהיין להרוס את היתרונות היקרים של הילדות האהובה והחביבה עדי עד" (שם)

ומכאן לתנועת הנוער. תנועת הנוער היא מסגרת חברתית תוססת המלהיבה את בני הנעורים ומנווטת אותם לאפיקים חיוביים. היא מחנכת אותם שלא לדרוך במקום, אלא לצעוד קדימה ולשאוף לחיים אידיאליסטיים. תנועת הנוער היא מלאת תמימות וערכיות. היכן מרוכזים האידיאליסטיים הגדולים אם לא בתנועת נוער?! מי שזקוק למתנדבים, להיכן הוא פונה אם לא אל תנועת נוער?!

מהו תפקידה של הבגרות? היא איננה צריכה למחוק את ערכי תנועת הנוער אלא לבסס אותם, להוסיף להם קצת הגיון רצינות וביקורת. הבגרות איננה מחליפה את הילדות ואת הנערות אלא משלימה אותן.

לכן אל לנו, המבוגרים, לזלזל בתנועת הנוער, באידיאלים התמימים שלה, בהתלהבות הנעורים, ברצונם של החניכים להתנדב ולתרום. אדרבה, נתמוך ונסייע, נעודד ונדרבן את בנינו להיות אידיאליסטיים תמימים, מלאי מרץ ורצון לתקן את העולם וישר אותו.